

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki (przewodniczący)
SSN Tomasz Grzegorzczak (sprawozdawca)
SSN Dariusz Świecki

Protokolant : Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych Konrada Mazura

w sprawie radcy prawnego **A. Ś.**

ukaranego za przewinienia dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach
prawnych z 1982 r. w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego
orzekając w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 29 maja 2013 r.,

w związku z kasacją wniesioną przez obrońcę ukaranego
od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z
dnia 21 września 2012 r., sygn. akt WO-[...]
zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej
Izbie Radców Prawnych w [...]
z dnia 13 kwietnia 2012 r., sygn. akt OSD [...]

**na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o
radcach prawnych, pozostawia kasację bez rozpoznania, a
stosownie do art. 636 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 74¹ ustawy o
radcach prawnych, obciąża ukaranego wydatkami postępowania
kasacyjnego w kwocie 20 (dwadzieścia) zł.**

UZASADNIENIE

Ponieważ ustawa o radcach prawnych z 1982 r. (tekst jednolity Dz.U. z
2010 r., Nr 10, poz. 66 ze zm.; dalej przywoływana jako u.r.p) w odniesieniu do

kasacji w sprawach dyscyplinarnych osób wykonujących ten zawód, reguluje wprost jedynie kwestie podmiotów uprawnionych do jej wnoszenia, podstaw kasacyjnych, terminu i trybu występowania z tą skargą oraz zwolnienia od opłaty od kasacji (art. 62² – 65⁵ u.r.p.), w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie stosuje się, zgodnie z art. 74¹ u.r.p., odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Tym samym obowiązuje tu również art. 526 § 2 k.p.k. wymagający, aby kasacja strony była sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym.

Kasacja została wniesiona w niniejszej sprawie formalnie przez radcę prawnego T. M., jako obrońcę ukaranego. Nie spełnia ona jednak w istocie swej wskazanego wyżej przymusu adwokacko-radcowskiego. W sprawie tej bowiem początkowo pismo zatytułowane „kasacja” sporządził i wniósł do Sądu sam ukarany radca prawny (k. 265). Po wezwaniu go w związku z tym przez Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego do uzupełnienia braków formalnych pisma przez sporządzenie i podpisanie kasacji przez obrońcę (k. 284), złożono w terminie kasację podpisaną przez wskazanego wyżej radcę prawnego wraz z udzielonym mu przez ukaranego pełnomocnictwem. Rzecz jednak w tym, że treść tej kasacji odpowiada słowo w słowo, zarówno w zakresie zarzutów, jak i przytoczonych argumentacji, wcześniejszej „kasacji własnej” ukaranego, różniąc się jedynie wskazaniem, że wnosi ją radca prawny, jako obrońca ukaranego i podpisem tegoż obrońcy (k. 286-292).

W orzecznictwie zarówno Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, na gruncie tych środków zaskarżenia, które objęte są przymusem adwokacko-radcowskim w postaci wymogu sporządzenia ich i podpisania przez obrońcę lub pełnomocnika strony podnosi się natomiast, że wskazany wyżej podmiot nie może jedynie podpisać pisma sporządzonego przez samą stronę, lecz ma go także samodzielnie sporządzić (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 1998 r., III KZ 109/98, OSNKW 1998, z. 11-12, poz. 57, z dnia 27 stycznia 2005 r., IV KK 358/04, LEX nr 199639, z dnia 15 grudnia 2010 r., IV KZ 73/10, LEX nr 843961, czy postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie: z dnia 7 maja 2003 r., II AKz 167/03, OSN PiPr 2003, z. 11, poz. 34, z dnia 27 czerwca 2003 r., II AKz 234/03, LEX nr 82829 czy Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia

8 kwietnia 2009 r., II AKz 235/09, LEX nr 504138; zob. też np. W. Kozielowicz, *Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy*, Warszawa 2012, s. 309). Podnosi się tu bowiem, że nie chodzi w tych wypadkach o utrudnienie stronie prawa do obrony, lecz o zapewnienie warunków ku temu, aby kasacja, z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka zaskarżenia, nie była sporządzana przez podmiot osobiście zainteresowany wynikiem procesu. Dlatego wymaga się, aby skarga ta była efektem samodzielnego wkładu intelektualnego odrębnego, fachowego podmiotu, który sporządzi ją w wyniku analizy materiałów sprawy pozwalających mu na wyprowadzenie wniosku o istnieniu uchybień mogących stanowić podstawę kasacji.

Tak rozumiany wymóg przymusu adwokacko-radcowskiego nie został w sprawie tej dopełniony. Wprawdzie formalnie – jak już wskazano - kasację tę podpisał radca prawny i zaznaczono na jej wstępie, że składana jest przez niego w imieniu obwinionego, ale jej treść poza tym nie różni się niczym od tego pisma, które uprzednio wniósł sam ukarany. Należy w związku z tym uznać, że **procesowy wymóg „sporządzenia” kasacji przez obrońcę lub pełnomocnika nie może być uznany za dopełniony, jeżeli rola przedstawiciela procesowego strony sprowadza się jedynie do przepisania pisma samej strony lub - przy obecnych możliwościach technicznych - skopiowania za pomocą komputera zawartości pliku zawierającego takie pismo, z dodaniem jedynie w jego nagłówku i zakończeniu, danych owego reprezentanta**. Brak tu bowiem w istocie jakiegokolwiek intelektualnego wkładu rzekomego autora tego pisma procesowego, przeto nie jest to w żadnej mierze pismo „sporządzone” przez niego. Taka zaś właśnie sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej.

Skoro przewidziany w art. 526 § 2 k.p.k. wymóg przymusu adwokacko-radcowskiego jest szczególnym warunkiem skuteczności kasacji i dotyczy to także kasacji w sprawach dyscyplinarnych m.in. radców prawnych, to zadaniem prezesa sądu, do którego wniesiono kasację bez dopełnienia tego warunku jest nie tylko zwrócenie pisma stronie do uzupełnienia braku formalnego w tym zakresie, ale także w razie nieuzupełnienia go we wskazany wyżej sposób, odmowa jej przyjęcia, po dopełnieniu nakazu „sporządzenia”, a nie tylko „podpisania” tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez podmiot fachowy (art. 530 § 2 w zw. z

art. 120 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k.). Jeżeli zaś nie uczyniono tego i przekazano sprawę Sądowi Najwyższemu, to Sąd ten, stosownie do art. 531 § 1 k.p.k., pozostawia bez rozpoznania przyjętą kasację, jako że nie odpowiada ona wymogom wskazanym wyżej w art. 530 § 2 k.p.k.

W związku z powyższym, stosownie do art. 636 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 74¹ u.r.p., Sąd Najwyższy obciążył ukaranego wydatkami postępowania kasacyjnego w kwocie 20 zł, jako że w sprawach tych radcy prawni nie uiszczają opłaty sądowej (art. 62⁵ u.r.p.), zatem nie mogą być również obciążani taką opłatą z racji nieuwzględnienia lub pozostawienia bez rozpoznania tej skargi.

Z tych wszystkich względów postanowiono jak na wstępie.

aw